

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) Ing. M. U.**, bytem X, **b) Ing. M. U.**, bytem X, a **c) J. U.**, bytem X, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Křiváčkem, advokátem se sídlem Dlouhá 29, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. M. D. a II) V. D., oba bytem X, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, čj. 123170/2014/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_1231701/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, čj. 123170/2014/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_1231701/2014/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu ve Slaném ze dne 11. 6. 2014, čj. MUSLANY/27615/2014/ODSH, sp. zn. 10697/2012, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 9.364,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a) Mgr. Petra Křiváčka, advokáta.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobcům b) a c) společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 9.364,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců b) a c) Mgr. Petra Křiváčka, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobci se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 20. 3. 2015 domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve S. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 6. 2014, čj. MUSLANY/27615/2014/ODSH. Prvostupňovým rozhodnutím bylo deklarováno, že na pozemcích p. č. X v k. ú. S. se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Tento stav na pozemcích p. č. x trvá přibližně od roku 1953 a na pozemcích p. č. x a x od roku 1995. Veřejně přístupná účelová komunikace se nachází na těchto pozemcích v délce 88 metrů a v šíři přibližně 3,2 metrů. Tato komunikace splňuje zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu platné právní úpravy a ustálené judikatury. Správní orgán I. stupně dále ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že na vlastníka předmětné veřejně přístupné účelové komunikace se plně vztahují povinnosti a omezení vyplývající z práva obecného užívání pozemních komunikací dle § 19 zákona o pozemních komunikacích.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobci namítli, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že předmětnou účelovou komunikaci užívaly třetí osoby a ani to, že byl kdy udělen byť konkludentní souhlas s jejím veřejným užíváním. V rozhodnutí uvedené příklady užívání cesty nejsou veřejným užíváním. Všechny příklady užívání, které byly v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeny, byly užíváním vlastníky pozemků, na kterých se cesta nachází, případně jejich rodinnými příslušníky či dodavateli a jejich zaměstnanci, kteří jezdili k uhelnému skladu provozovanému žalobcem a).

Žalobci tvrdí, že skutečnost, že žalobci nebo jejich právní předchůdci aktivně nebrojili proti veřejnému užívání cesty, nemůže být bez dalšího, tedy zejména bez prokázání toho, že cestu s vědomím žalobců nebo jejich předchůdců užívaly třetí osoby, považována za konkludentní souhlas s veřejným užíváním.

Žalobci dále namítli, že se správní orgány nezabývaly skutečností, že předmětná účelová komunikace na pozemek osob zúčastněných na řízení nevede, pouze se mu blíží, a to ve vzdálenosti 2 až 3 metry. Proto tento pozemek je a i v minulosti byl bez přístupové cesty. Není zde tedy dle žalobců možné shledávat nutnou komunikační potřebu. Jelikož tato podmínka nebyla naplněna, nemůže být předmětná účelová komunikace označena za veřejně přístupnou ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Závěrem žalobci namítli, že žalovaný přenesl v rozporu s procesními předpisy důkazní břemeno na žalobce, neboť podle jeho tvrzení právě oni neprokázali, že předmětná účelová komunikace nesloužila k veřejnému užívání.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ze spisové dokumentace jeho i správního orgánu I. stupně, ze svědeckých výpovědí a písemných podání účastníků řízení a z dostupných listin a fotodokumentace je zřejmé, že předmětná účelová komunikace splňuje zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgány obou stupňů přezkoumatelně zjistily stav věci. Zabývaly se všemi znaky veřejně přístupné komunikace,

včetně existence souhlasu vlastníků komunikace s jejím obecným užíváním, jak ukládá judikatura.

Žalovaný dále uvedl, že provedl pouze takové důkazy, které jsou nezbytné ke spolehlivému zjištění skutkového stavu. Důkazními návrhy účastníků není správní orgán vázán. Právní řád neukládá správním orgánům povinnost prokazovat tvrzení účastníků, a pokud účastníci zjištěný stav věci zpochybňují, přenáší se důkazní břemeno na ně.

K námitce žalobců týkající se nezákonného přenesení důkazního břemene na žalobce žalovaný uvedl, že žalobci mohli a měli v průběhu správního řízení tvrdit skutečnosti a navrhopvat důkazy. To, že byli žalobci nečinní, není vadou řízení ani nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 45/2013 – 37: „... *primárně sice spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm aby svá tvrzení prokázal.*“

Dále žalovaný uvedl, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých nebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Dle žalovaného žalobci zneužívají svého vlastnického práva k omezení práva jiných osob užívat svého vlastnictví.

Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření k žalobě ohradily proti tvrzení žalobců, že se pouze neoprávněně snaží zneužít institutů veřejného práva za účelem zajištění přístupu ke svému pozemku, a dále proti tvrzení, že k jejich pozemku nevede žádná přístupová cesta. Odkazují na faktický stav, který je zřejmý z pořízené fotodokumentace žalobce a). Cesta je pouhým okem viditelná z pořízeného satelitního snímku a dále i z fotografie pořízené na cestě. Dle osob zúčastněných na řízení zde cesta v nezměněné šíři a délce existovala minimálně od roku 1953. Postoj žalobců je takový, že si jsou vědomi nepostradatelnosti přístupové cesty k pozemku osob zúčastněných na řízení, a jejich jednání tomu odpovídá.

Osoby zúčastněné na řízení dále uvedly, že již před zakoupením pozemku se k němu bez jakéhokoli omezení dopravovali jako všichni před nimi. Žalobce a) dal osobám zúčastněným na řízení souhlas s užíváním předmětné účelové komunikace jako veřejně přístupné na základě dohody s osobami zúčastněnými na řízení, ze které vyplývalo, že žalobce a) bude provozovat svůj pozemek k uskladnění uhlí bez ohledu na předchozí podnět osoby zúčastněné na řízení I) stavebnímu úřadu ve S., ve kterém osoba zúčastněná na řízení I) tvrdila, že žalobce provozuje skladiště uhlí v rozporu s územním plánem, a osoba zúčastněná na řízení I) bude moci na oplátku bez omezení užívat předmětnou účelovou komunikaci.

Osoby zúčastněné na řízení dále tvrdí, že jiná cesta na jejich pozemky nevede. K námitce žalobců, že předmětná účelová komunikace nevede na pozemek osob zúčastněných na řízení, uvedly, že tato mezera vznikla v důsledku požadavku právního předchůdce žalobců b) a c) ke stavebnímu úřadu ve S. o vydělení části pozemku p. č. x. Právní předchůdce žalobců b) a c) osobě zúčastněné na řízení I) osobně sdělil, že osazení hranice pozemku 2 až 3 metry od cesty učinil z toho důvodu, aby při pozdějším vedení sítí a rozšíření cesty nemusel investor příští vlastníky pozemků žádat o zpětný výkup. Bylo to praktické rozhodnutí, které nelze účelově interpretovat tak, že cesta nevede na pozemky jiných vlastníků odlišných od vlastníků cesty.

Dle osob zúčastněných na řízení správní orgány v rámci provedeního dokazování prokázaly, že vlastníci pozemků, na kterých se nachází předmětná účelová komunikace, nikdy

nebránili ve veřejném užívání. Tvrdí-li žalobci něco jiného, pak nesou důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení. Vzhledem k tomu, že žalobci důkazní břemeno neunesli, je závěr správních orgánů správný.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je tedy věcně projednatelná.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

V roce 2009 koupily osoby zúčastněné na řízení pozemek p. č. x v k. ú. S. V roce 2011 umístili žalobci na cestě, která leží na jimi vlastněných pozemcích, uzamykatelnou bránu s nápisem „D. vstup zakázán soukromý pozemek“.

Dne 5. 7. 2011 podala osoba zúčastněná na řízení I) žádost o vydání deklaratorního správního rozhodnutí ve věci určení veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích p. č. x a x v k. ú. S. (v textu též jako „předmětná účelová komunikace“ či „cesta“) a návrh na odstranění překážky z předmětné účelové komunikace. Správní orgán I. stupně provedl dne 3. 2. 2014 důkaz ohledáním pozemků, na kterých se cesta nachází. Dále vyslechl jako svědkyni paní A. M., která uvedla, že původní cesta byla jen na pozemcích p. č. x a x a sloužila pro přístup vlastníků pana V. a pana H., kteří pozemky obhospodařovali asi do roku 1958. Poté byl pozemek užíván Státním statkem S.. Po roce 1990 koupil pozemky pan U., který cestu používá k přístupu ke svým pozemkům. Dále byl vyslechnut pan J. K., který vypověděl, že je švagrem Ing. J. [právního předchůdce žalobců b) a c)]. V době, kdy Ing. J. hospodařil, pomáhal mu svědek obdělávat jeho pozemky p. č. x a x, které tvořily ještě před 5 lety jeden celek. Na tyto pozemky se jezdilo po cestě, která ústí na ulici Havlíčkova. Cestu užívali od doby, kdy pan J. obdržel pozemky v restituci zpět, povrch byl tenkrát travnatý, byly v něm vyježděné koleje. Poté začal cestu užívat i pan U., cesta byla zpevněna, neboť na pozemek pana U. vjížděla nákladní vozidla. Vjezd na cestu nebyl omezen, cesta byla volně přístupná pro kohokoliv. Svědek neví o tom, že by k panu U. na jeho pozemek zajížděli jeho zákazníci, neboť rozvoz surovin prováděl pan U. vždy sám svými dopravními prostředky. Jako svědek byla vyslechnuta i paní J. M., která uvedla, že v roce 2006 se svým tehdejším manželem panem V. koupili od Ing. J. pozemek p. č. x, byl ornou půdou. Pan J. je ujistil o tom, že s přístupem na pozemek není žádný problém, jinak by asi pozemek nekoupili. Po rozvodu manželství se svědkyně dohodla s bývalým manželem na rozdělení pozemku na dvě poloviny. Tak vznikl pozemek p. č. x, který bývalý manžel svědkyně prodal asi v roce 2010 osobě zúčastněné na řízení I).

O žádosti osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 5. 7. 2011 rozhodl správní orgán I. stupně tak, jak je uvedeno výše, tedy vyhověl této žádosti. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že

existence účelové komunikace na pozemcích p. č. x a x je patrná z leteckého snímku z roku 1953. Z výsledku svědkyně M. vyplynulo, že cesta již v minulosti sloužila pro přístup na pozemky pana V. a H., poté pro přístup k pozemkům obhospodařovaným Státním statkem S. Rovněž svědek K. potvrdil užívání cesty v 90. letech pro obhospodařování pozemků Ing. J. Od roku 1995 byla užívána cesta na pozemcích p. č. x a x manželi U. [žalobcem a) a jeho manželkou], cesta byla volně přístupná až do doby, kdy došlo ke sporu mezi žalobcem a) a osobou zúčastněnou na řízení I). Správní orgán I. stupně poukázal na to, že souhlas vlastníka pozemku se zřízením účelové komunikace nemusí být výslovný, postačí souhlas konkludentní. V případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku proti užívání komunikace na jeho pozemku. Předchozí vlastníci pozemků p. č. x a x s veřejným užíváním pozemní komunikace souhlasili, resp. proti jejich veřejnému užívání nebrojili. Tento právní stav přechází na nové vlastníky, pro něž je závazný. Souhlas s veřejným užíváním pozemků p. č. x a x byl dán konkludentně vlastníky, neboť po zřízení cesty v roce 1995 žalobcem a) byla cesta veřejně užívána nejen pro příjezd vlastníka na jeho pozemek, ale i k zásobování uhlého skladu dodavateli. Výslovný souhlas k obecnému užívání komunikace dal Ing. J. J. M. a J. V. v roce 2006 při prodeji pozemku p. č. x, z něhož byl posléze oddělen pozemek p. č. x a prodán osobám zúčastněným na řízení.

Proti tomuto rozhodnutí se odvolali jak žalobci [resp. žalobce a) a právní předchůdce žalobců b) a c) Ing. J.], tak osoba zúčastněná na řízení I). Žalovaný napadeným rozhodnutím veškerá odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval veškerými znaky veřejně přístupné účelové komunikace, které jsou uvedeny v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a které rozvádí judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Dle žalovaného byly naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Jedná se tedy o cestu, která je patrná v terénu, slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, byl dán souhlas vlastníka s obecným užíváním této cesty a existuje zde nutná komunikační potřeba. Dle žalovaného byla část předmětné účelové komunikace na pozemcích p. č. x a x obecně užívána již v 50. letech 20. století, což prokazuje letecká ortofotomapa z roku 1953, lze tedy dojít k závěru, že odnepaměti. Žalobci v řízení neprokázali, že původním vlastníkem dotčených pozemků byl v minulosti jakýmkoli způsobem vysloven kvalifikovaný nesouhlas s obecným užíváním. Naopak tím, že původní vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, založil závazný status i pro budoucího vlastníka dotčeného soukromého pozemku. Toto obecné užívání přitom nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným právním jednáním právních nástupců původních vlastníků, kterými jsou v současné době žalobci. Na pozemcích p. č. x a x se stala cesta veřejně přístupnou konkludentním souhlasem, tedy strpěním ze strany současných vlastníků, tato komunikace je jako veřejná cesta užívána minimálně od roku 1995, kdy došlo jedním z žalobců k jejímu zpevnění. Vzhledem k tomu, že je tato cesta využívána osobou zúčastněnou na řízení I) z nutné komunikační potřeby, protože žádná jiná cesta k jejímu pozemku nevede, jedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Na základě uvedeného lze omezit práva žalobců v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod veřejnoprávním institutem obecného užívání. Žalobci dle žalovaného neprokázali, že by byl v minulosti vysloven kvalifikovaný nesouhlas s takovým užíváním. Užívání předmětné účelové komunikace není upraveno soukromoprávními závazky. Dále bylo zjištěno, že v roce 2006 koupili manželé J. M. a J. V. od právního předchůdce žalobců b) a c) pozemek, který je dnes rozdělen na dva pozemky p. č. x a x. Od J. V. poté pozemek p. č. x koupila osoba zúčastněná na řízení I). Mezi žalobci jakožto vlastníky předmětné účelové komunikace a vlastníky pozemků, ke kterým cesta vede, nebylo soukromoprávně upraveno užívání předmětné účelové komunikace, a přesto byla užívána za účelem dostupnosti

pozemků pro jejich vlastníky. Na základě uvedeného lze tedy dle žalovaného hovořit o věnování nebo o konkludentním určení veřejného užívání předmětné komunikace ze strany žalobců.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích smí každý v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (obecné užívání), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Aby mohla být účelová komunikace považována za veřejně přístupnou, tj. aby mohla být veřejně užívána, musí být kumulativně naplněny čtyři znaky. Musí se jednat o dopravní cestu, to znamená, že musí jít o cestu určenou k užití vozidly nebo chodci. Dále musí sloužit k zákonem předvídanému účelu. Ten je obsažen v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Účelem je a) spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, b) spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, c) obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Právě uvedené dva znaky jsou výslovně upraveny v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Judikaturou byly jako další znaky dovozeny souhlas vlastníka s obecným užíváním a nutná komunikační potřeba.

Souhlas vlastníka s obecným užíváním přitom může mít různé formy. Nejjednoznačnější formou je výslovný souhlas vlastníka. Souhlas však může být dán i mlčky (konkludentně) tím, že vlastník cesty strpí její veřejné užívání a aktivně proti němu nebrojí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 5 As 3/2009 – 76, pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace (souhlas vyjádřený konkludentně). Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007 – 128, není ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Veřejnou cestou se pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným nebo konkludentním, tj. strpěním (mlčky), aby byl pozemek takto užíván. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

Posledním znakem, který byl rovněž dovozen z judikatury, je právě nutná komunikační potřeba, což znamená, že na pozemek vlastníka nevede jiná cesta (k tomu viz

např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009 – 66, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2013, čj. 30 A 26/2011 – 59). Platí to i v případě, že lze dovodit udělení konkludentního souhlasu s veřejným užíváním cesty (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 5 As 140/2014 – 85).

Soud zdůrazňuje, že mezi účastníky řízení a osobami zúčastněnými na řízení není sporu, že se na předmětných pozemcích skutečně nachází pozemní komunikace (zpevněná cesta), jejímž účelem je spojit pozemky ve vlastnictví žalobců s dopravní sítí v obci S. (pozemní komunikace v ulici Havlíčkova) ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgány nezaujaly žádné stanovisko k tomu, zda předmětná pozemní komunikace naplňuje některý ze zákonem stanovených účelů i ve vztahu k pozemku ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, neboť přímé spojení mezi pozemní komunikací a pozemkem p. č. x neexistuje, na což míří jeden ze žalobních bodů. Předmětem sporu je však především posouzení otázky, zda žalobci, resp. jejich právní předchůdci dali (byť jen konkludentní) souhlas s veřejným užíváním pozemků p. č. x, x a x. Žalobci nezpochybňují, že uvedené pozemky jsou využívány k přístupu k zemědělským pozemkům (resp. uhlému skladu), nicméně tvrdí, že takto byly využívány pouze vlastníky pozemní komunikace, nikoliv třetími osobami. Po vymezení pozemku p. č. x a jeho prodeji panu V. a paní M. jim bylo umožněno cestu využívat na základě souhlasu vlastníků pozemků, na nichž se komunikace nachází. To platí i ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení, které v roce 2009 nabyly pozemek p. č. x.

V této souvislosti je třeba poukázat na rozdíl mezi obecným užíváním pozemní komunikace, které je institutem veřejného práva, představuje omezení vlastnického práva vznikající bez dalšího přímo ze zákona a svědčí neomezenému okruhu osob (veřejnosti), a výprosu, která je institutem práva soukromého a vzniká dohodou mezi vlastníkem cesty a jejím uživatelem (vlastníkem přilehlých pozemků), jejímž obsahem je svolení vlastníka k užívání cesty. Zatímco jednou udělený souhlas s obecným užíváním účelové pozemní komunikace ji přeměňuje ve veřejně přístupnou účelovou komunikaci a souhlas již nelze odvolat, udělení výprosu nemá žádný vliv na veřejnoprávní charakter dané cesty a souhlas udělený třetí osobě k užívání cesty může být kdykoliv odvolán. Kritériem k rozlišení mezi souhlasem s obecným užíváním pozemní komunikace a výprosu je okruh osob, které pozemek užívají, resp. mají svolení ho užívat.

Žalobci předně namítli, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že předmětnou účelovou komunikaci užívaly třetí osoby. Zpochybnili tedy, že by bylo možné dovodit konkludentní souhlas s obecným (veřejným) užíváním cesty. K tomu soud uvádí, že z výpovědi A. M. v řízení před správním orgánem I. stupně plyne, že do roku 1958 byla cesta v rozsahu pozemků p. č. x a x používána jako přístup na pole pana V. a pana H. a poté Státního statku S. Z informací opatřených správním orgánem I. stupně od Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště S., plyne, že stávající parcely č. x a x byly dříve součástí parcely č. x (původ parcely pozemkový katastr). Parcelu č. x nabyli žalobce a) spolu se svojí manželkou na základě kupní smlouvy ze dne 12. 10. 1992 od pana J. H. a paní L. U., kteří pozemek nabyli do podílového spoluvlastnictví děděním. Pozemek p. č. x vznikl z původní parcely č. x (pozemkový katastr) a právní předchůdce žalobců b) a c) Ing. J. ho nabyli na základě darovací smlouvy ze dne 28. 2. 1991 od paní B. J., která pozemky nabyly děděním.

Správní orgán I. stupně i žalovaný dovodili, že na pozemcích p. č. x a x vznikla veřejně přístupná cesta od roku 1953, z výpovědi svědkyně M., která uvedla, že cestu využívali až do roku 1958 pan V. a pan H. k přístupu ke svým pozemkům za cestou. Z listin a informací opatřených u katastrálního úřadu přitom plyne, že na počátku 90. let vlastnili tyto

čtyři pozemky pan Ing. J. a pan H. s paní U. Všichni nabyli pozemky děděním, přičemž pan Veselý, o němž se ve své výpovědi zmínila paní M., byl dědem Ing. J. Správní orgány neprovedly žádné dokazování ke zjištění, kdo v roce 1953 vlastnil pozemky p. č. x, x, x a x. Na základě informací vztahujících se k počátku 90. let 20. století lze nicméně předpokládat, že tyto pozemky byly ve vlastnictví rodiny H. a rodiny V., neboť členové těchto rodin pozemky vlastnili právě i na počátku 90. let. Argumentace žalobců, že užívání pozemků p. č. x a x v 50. letech 20. století panem H. a panem V. k obhospodařování zemědělských pozemků nacházejících se na konci této cesty bylo užíváním vlastnickým, se jeví jako vysoce pravděpodobná. V řízení nebyly provedeny žádné důkazy, z nichž by jednoznačně vyplynulo, že spornou cestu užívala v roce 1953 veřejnost (tedy osoby bez právního vztahu k cestě). I kdyby pozemek, na němž se nacházela cesta, vlastnil pouze jeden z vlastníků zemědělských pozemků nacházejících se za touto cestou a druhému umožnil užívání cesty, nelze takové užívání vzhledem k jeho omezení na jedinou třetí osobu (jiného vlastníka zemědělských pozemků nacházejících se za cestou) hodnotit jako užívání veřejné (užívání veřejností, tj. jakoukoliv libovolnou třetí osobou).

Žalovaný dále vyšel z toho, že po roce 1958 užíval cestu Státní statek S., hospodářství S., a to rovněž za účelem zemědělského hospodaření na pozemcích nacházejících se za cestou, což plyne z výpovědi svědkyně M. Ani v tomto případě správní orgány nezjišťovaly, na základě jakého právního titulu byly zemědělské pozemky ve vlastnictví pana H. a pana V. užívány Státním statkem S. a zda se tento právní titul nevztahoval i k užívání pozemků, na nichž se nachází cesta. I kdyby Státní statek S. nedisponoval žádným právním titulem pro užívání cesty na nynějších pozemcích p. č. x a x, nebylo by možné považovat užívání cesty státním statkem za veřejné užívání, neboť cestu užíval pouze jediný subjekt, a to státní statek. Jednotlivé osoby, které zemědělské pozemky reálně obhospodařovaly, tak činily právě jménem státního statku jako jeho zaměstnanci.

V 90. letech, kdy byly po změně státního režimu plně obnoveny vlastnické poměry, nabyli pozemky p. č. x a x žalobce a) se svojí manželkou. Vedle toho se stali vlastníky i pozemku p. č. x a x, na jejichž části zřídili uhelný sklad. V 90. letech tedy užíval cestu na pozemcích p. č. x a x pan Ing. J. jako vlastník zemědělských pozemků nacházejících se za cestou a současně i jako vlastník dvou pozemků, na nichž se nachází cesta, což plyne z výpovědi J. K. Dále cestu užíval žalobce a) za účelem provozování uhelného skladu na pozemku p. č. x. Za tím účelem cestu využívali i dodavatelé žalobce a) k dopravě dodávaného materiálu. Užívání cesty odběrateli žalobce a) nebylo v řízení prokázáno, žalobce a) užívání cesty odběrateli nepotvrdil s tím, že materiál dopravoval odběratelům vždy sám svými vlastními vozidly. V souvislosti s provozováním uhelného skladu byla cesta prodloužena na pozemek p. č. x, který je ve vlastnictví žalobce a) a jeho manželky, a pozemek p. č. x, jenž byl ve vlastnictví právního předchůdce žalobců b) a c) Ing. J. Ani v tomto období nebylo prokázáno jiné než vlastnické užívání pozemní komunikace. Ing. J., jenž cestu využíval k obhospodařování zemědělských pozemků, je vlastníkem části pozemků, na nichž se cesta nachází. To platí i pro žalobce a), jenž cestu využíval jako spojení k uhelnému skladu. Užívání této cesty dodavateli žalobce a) nelze považovat za veřejné užívání, neboť takové užívání nebylo realizováno neomezeným okruhem osob, nýbrž pouze úzkou skupinou osob (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2013, čj. 7 As 9/2013 – 41). Ze skutečnosti, že vlastníci pozemků, na nichž se nachází cesta, tolerovali její užívání dodavateli jednoho z vlastníků, nelze dovozovat, že tím současně tolerovali i užívání cesty neomezeným okruhem osob, tj. veřejností. Tak tomu nepochybně není, neboť okruh tolerovaných uživatelů cesty je striktně účelově omezen způsobem, jímž jeden z vlastníků pozemků, na nichž se cesta nachází, užívá pozemky za touto cestou (provozování uhelného skladu). Dodavatelé žalobce a) neužívali cestu libovolně, ale vždy v návaznosti na kupní smlouvu, kterou s nimi žalobce a) uzavřel a jejímž předmětem bylo dodání materiálu do uhelného skladu. Jelikož materiál měl být

dodán až do uhelného skladu, k němuž je jediná přístupová cesta, lze za konkludentní součást každé kupní smlouvy považovat souhlas s užitím cesty.

Poměry v dané lokalitě se dále změnily v roce 2006, kdy Ing. J. oddělil ze svého zemědělského pozemku p. č. x pozemek p. č. x a prodal jej panu V. a J. M., které dle výpovědi J. M. ujistil, že pozemek je přístupný. Dne 20. 11. 2009 nabyly část tohoto pozemku, vymezenou jako parcela č. x, osoby zúčastněné na řízení. Těm žalobce a) přípisem ze dne 21. 4. 2010 sdělil, že nemá výhrad k jejich využívání přístupové cesty. Tento přípis navazuje na zápis o ústním jednání ze dne 11. 2. 2010, podle něhož má být po vypracování urbanistické studie řešící zástavbu a zpřístupnění lokality a jejím schválení uzavřena smlouva mezi vlastníky dotčených pozemků o zpřístupnění dané lokality. Samotná skutečnost, že došlo k dvojímu rozdělení pozemku a majetkovým převodům, v důsledku nichž vznikla potřeba zajistit dopravní spojení pro nově vzniklé budoucí stavební parcely, nedokládá užívání pozemní komunikace veřejností. Z žádného důkazu provedeného ve správním řízení nevyplynulo, že by od roku 2006 byla pozemní komunikace na pozemcích žalobců využívána pro potřeby přístupu k pozemku p. č. x a x třetími osobami v takové intenzitě, že by si toho mohli žalobci všimnout a v případě nesouhlasu zakročit. První výraznější užívání pozemní komunikace pro potřeby pozemku p. č. x je spojeno až s rokem 2010, kdy osoby zúčastněné na řízení svůj pozemek oplotily, přičemž hned v následujícím roce učinili vlastníci pozemní komunikace jednoznačné zřetelné opatření k vyloučení přístupu nepovolaných osob na pozemní komunikaci. Z výpovědi J. M. i korespondence vedené osobami zúčastněnými na řízení plyne, že žalobci umožnili vlastníkům pozemků p. č. x a x užívání pozemní komunikace (přístupové cesty). Jedná se ovšem jen o souhlas omezený na tyto vlastníky [viz přípis žalobce a) ze dne 21. 4. 2010, v němž vyjadřuje souhlas výslovně s užíváním cesty osobami zúčastněnými na řízení, nikoliv obecně s užíváním cesty neurčitým okruhem osob]. Jak ujištění ze strany prodávajícího Ing. J. o tom, že prodáváný pozemek je přístupný, tak souhlas vyjádřený vůči osobám zúčastněným na řízení žalobcem a) mají toliko charakter výprosů, neboť jejich podstatou je vyjádření souhlasu s užíváním pozemní komunikace pouze nabyvateli převáděných pozemků (2 stavebních parcel). Tomu ostatně nasvědčuje i dohoda žalobce a) a osob zúčastněných na řízení zachycená v protokolu o jednání ze dne 11. 2. 2010, jejímž obsahem je stanovení dalšího postupu ve věci zpřístupnění stavebních parcel, které má být řešeno uzavřením písemné dohody o užívání pozemní komunikace. Z toho tedy zřetelně plyne, že žádná ze stran sporu si nepočínala tak, jako by byla pozemní komunikace veřejně přístupná. Sjednávat dohodu o jejím užívání by totiž v takovém případě bylo zcela bezpředmětné. Svolení k užívání pozemků mělo soukromoprávní základ (výprosa) a i kdyby bylo vykonáváno intenzivně po dobu mnoha let, neodůvodňovalo by závěr o udělení souhlasu (byť jen konkludentního) s veřejným užíváním pozemní komunikace. Úvaha žalovaného obsažená v prvním odstavci na str. 14 jeho rozhodnutí je proto chybná.

Soud tedy uzavírá, že doposud provedené důkazy nedokládají, že by kdy byla pozemní komunikace (cesta) na pozemcích x a x užívána veřejností. Závěr, na němž je postaveno rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že uvedené pozemky byly od roku 1953, resp. od roku 1995 užívány veřejností, nemá oporu v obsahu správního spisu (v provedených důkazech). S tím souvisí i nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se nezabývaly tím, zda konkrétní osoby, které dle jejich závěru v minulosti pozemní komunikaci využívaly, nebyly vlastníky pozemků, na nichž se cesta nachází. Žalobní bod je tedy důvodný.

Závěr žalovaného, že v důsledku strpění užívání pozemní komunikace veřejností lze dovodit udělení konkludentního souhlasu vlastníky pozemní komunikace s jejím obecným užíváním (veřejné věnování cesty), je tedy přinejmenším předčasný. Pro posouzení charakteru pozemní komunikace je za situace, kdy nebylo v řízení prokázáno dlouhodobé užívání

pozemní komunikace veřejností, zcela nadbytečné zabývat se otázkou, zda vlastníci pozemků, na nichž se pozemní komunikace nachází, vyjádřili kvalifikovaný nesouhlas s obecným užíváním pozemní komunikace. Samotná skutečnost, že pozemní komunikace byla volně přístupná, nenacházela se na ní žádná překážka fyzicky či symbolicky vylučující její užití veřejností, nepostačuje k přijetí závěru o tom, že byl udělen konkludentní souhlas s veřejným užíváním pozemní komunikace. Tato okolnost totiž souvisí až s navazující úvahou, zda vlastníci pozemní komunikace relevantním způsobem vyjádřili nesouhlas s obecným užíváním pozemní komunikace.

K námitce žalobců, že se správní orgány nezabývaly skutečností, že předmětná účelová komunikace na pozemek osob zúčastněných na řízení nevede, pouze se mu blíží, a to ve vzdálenosti 2 až 3 metry a že zde není dán znak nutné komunikační potřeby, soud uvádí následující. Žalobci námitku shodného obsahu vznesli již v řízení před správním orgánem I. stupně (viz např. vyjádření Ing. J. ze dne 28. 1. 2014) i v odvolání. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se s touto skutečností v napadených rozhodnutích nevypořádali, bez bližšího odůvodnění pouze konstatovali, že předmětná pozemní komunikace spojuje nemovitosti žalobce a) a jeho manželky, dále nemovitosti Ing. J. [právního předchůdce žalobců b) a c)], osoby zúčastněné na řízení I) a paní M. s pozemní komunikací v ulici Havlíčkova, resp. že předmětná veřejně přístupná účelová komunikace slouží pro přístup a příjezd k nemovitostem – pozemkům p. č. x a x (str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, str. 11 rozhodnutí žalovaného). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nejedná se o námitku, která by se zcela mýjela s podstatou věci, neboť jde o posouzení otázky, zda předmětná pozemní komunikace může naplnit ve vztahu k pozemku osob zúčastněných na řízení některý z účelů předvídaných v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a zda může ve vztahu k tomuto pozemku naplnit nezbytnou komunikační potřebu. Na tuto výtku žalobců je proto třeba v rozhodnutí reagovat a vypořádat se s ní.

V této souvislosti je nutno upozornit, že pouhá potřeba napojit pozemky osob zúčastněných na řízení a paní M. na síť pozemních komunikací neopodstatňuje učinit závěr, že předmětná pozemní komunikace je veřejně přístupná, nebo dokonce vymezit veřejně přístupnou pozemní komunikaci i na jiné části dotčených pozemků tak, aby byly pozemky osob zúčastněných na řízení a paní M. napojeny přímo. K vytvoření přístupu k dosud přímo nepřístupným pozemkům slouží jiné procesní nástroje, a to jednak vyvlastnění (typicky věcného břemene – služebnosti) rozhodnutím ve vyvlastňovacím řízení, jednak zřízení práva nezbytné cesty rozhodnutím civilního soudu (§ 1029 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), obé za náhradu ze strany oprávněné osoby. Není proto jakéhokoli důvodu pro extenzivní uchopení institutu deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, jehož účinky ostatně na rozdíl od právě zmíněných institutů upravených jinými právními předpisy nejsou právotvorné (konstitutivní), nýbrž se jím toliko závazně prohlašuje existence určitého práva či právního vztahu.

K námitce žalobců, že žalovaný přenesl v rozporu s procesními předpisy důkazní břemeno na žalobce, kdy podle tvrzení žalovaného právě žalobci neprokázali, že předmětná účelová komunikace nesloužila k veřejnému užívání, je třeba předeslat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení dle § 142 správního řádu. Podle § 142 odst. 3 platí pro dokazování v řízení obdobně § 141 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgány vychází z důkazů, které byly účastníky navrženy. Nepostačují-li navržené důkazy ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Pravidla pro dokazování tedy více odpovídají dispoziční zásadě, která se v tomto typu řízení prosazuje na úkon zásady vyšetřovací, přesto je správnímu orgánu umožněno provést i jiné důkazy, než které byly navrženy. V dané věci bylo povinností osoby zúčastněné na řízení I), která podala návrh na

deklaraci existence veřejně přístupné pozemní komunikace na pozemcích ve vlastnictví žalobců, aby prokázala udělení souhlasu vlastníka s užíváním pozemní komunikace veřejností. Nebylo-li možné prokázat existenci explicitního souhlasu, pak bylo povinností osoby zúčastněné na řízení I) prokázat faktické užívání pozemní komunikace veřejností. V situaci, kdy by tato skutečnost byla důkazy navrženými osobou zúčastněnou na řízení I), třeba i za pomoci důkazů provedených správním orgánem i bez návrhu účastníků, prokázána, bylo by na žalobcích, aby navrhli provedení důkazů, jimiž by takto zjištěný stav věci byl zpochybněn, resp. byl zjištěn jinak (s jiným výsledkem). Pokud by i po provedení důkazů navržených žalobci bylo v řízení prokázáno dlouhodobé užívání pozemní komunikace veřejností, bylo by na žalobcích, aby tvrdili, že relevantním způsobem vyjádřili (resp. jejich právní předchůdci) nesouhlas s veřejným užíváním pozemní komunikace, a toto tvrzení prokázali.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně správně vyložil, jak je v daném řízení rozložena důkazní povinnost. Vyšel z toho, že bylo prokázáno užívání pozemní komunikace veřejností. Za této situace tedy bylo vskutku povinností žalobců tvrdit a prokázat, že v době započetí s veřejným užíváním pozemní komunikace vyjádřili jejich právní předchůdci (resp. oni sami, pokud je o cestu na pozemcích p. č. x a x) s takovým užíváním kvalifikovaný nesouhlas. V takovém případě by pak vskutku bylo možné dospět k závěru o neunesení důkazního břemene ve vztahu ke skutečnosti, že vlastníci pozemní komunikace vyjádřili kvalifikovaný nesouhlas s veřejným užíváním komunikace, a založit na tom rozhodnutí v dané věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci neprokázali vyslovení kvalifikovaného nesouhlasu vlastníků pozemní komunikace s jejím veřejným užíváním, nikoliv neužívání pozemní komunikace veřejností, jak mylně závěry žalovaného interpretují žalobci v žalobě. Žalovaný tedy ve vztahu k výkladu rozložení důkazní povinnosti nepochybil a v takto obecné rovině je žalobní bod nedůvodný. Žalovaný ovšem pochybil v tom, že učinil na základě provedeného dokazování závěr, že bylo prokázáno veřejné užívání pozemní komunikace. Jak soud odůvodnil již výše, takový skutkový závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Za této procesní situace tak není namístě dovozovat ve vztahu k žalobcům nepříznivé závěry z toho, že neunesli důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnosti, že oni, resp. jejich právní předchůdci vyjádřili kvalifikovaný nesouhlas s veřejným užíváním pozemní komunikace. Důkazní povinnost žalobců by nastoupila až v okamžiku, kdy by bylo v řízení prokázáno dlouhodobé veřejné užívání pozemní komunikace. Nebylo-li totiž prokázáno veřejné užívání pozemní komunikace, nelze logicky ani uvažovat o tom, že by vlastníci pozemní komunikace měli kvalifikovaným způsobem vyslovit nesouhlas s něčím, co vůbec nenastalo.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem ke shora uvedeným vadám řízení (nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, skutkové závěry nemající oporu v obsahu správního spisu) soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Správní orgány se tak v dalším řízení budou zabývat otázkou, zda osoby, které podle doposud provedených důkazů užívaly pozemní komunikaci na pozemcích ve vlastnictví žalobců od roku 1953, tak nečinily z titulu existujícího soukromoprávního vztahu k těmto pozemkům (vlastnictví, individuální souhlas vlastníka cesty – výprosa). Dále správní orgány buď doplní dokazování ve vztahu k určení okruhu osob, které pozemní komunikaci na pozemcích žalobců skutečně užívaly, nebo přehodnotí svůj stávající závěr, že pozemní komunikace byla užívána veřejností. V neposlední řadě se pak správní orgány vypořádají se skutečností, že pozemní komunikace na pozemcích p. č. x a x nevede až přímo na pozemek ve

vlastnictví osob zúčastněných na řízení, takže pozemní komunikace nezajišťuje přímo napojení jejich pozemku na komunikační síť obce. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, neprováděl důkazy navržené účastníky řízení a osobami zúčastněnými na řízení.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení zcela úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobci a) a právnímu předchůdci žalobců b) a c) vznikl v tomto řízení náklad spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 4.960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 9.920 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobců plátcem DPH, je součástí nákladů účastníků i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jejich zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 10.520 Kč, tedy 2.209 Kč (po zaokrouhlení dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Na každého z původních žalobců připadá jedna polovina nákladů na zastoupení advokátem, tj. 6.364,50 Kč. Náklady každého z původních žalobců tak celkem činí 9.364,50 Kč. Jelikož na straně původního žalobce Ing. Ječmena došlo k procesnímu nástupnictví, přičemž na jeho místo nastoupili společně žalobce b) a c), rozhodl soud, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům b) a c) náhradu nákladů řízení společně a nerozdílně. Po rozhodnutí o nástupnictví nevznikly žalobcům nové náklady. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová